

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **P. D. H.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 3. 2014, čj. MV-2968-5/SO/sen-2013, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2019, čj. 10 A 65/2014-39,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2019, čj. 10 A 65/2014-39, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra (dále „správní orgán I. stupně“) usnesením ze dne 25. 9. 2012, čj. OAM-23152-6/DP-2012, zastavilo podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 23. 6. 2014 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), řízení o žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jelikož žalobce k jejímu podání nebyl oprávněn, neboť nedisponoval platným pobytovým oprávněním na území České republiky. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaná (dále „stěžovatelka“) rozhodla tak, že jej zamítla a usnesení správního orgánu I. stupně potvrdila.

[2] Následně podal žalobce u Městského soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí stěžovatelky. Soud v záhlaví uvedeným rozsudkem zrušil napadené rozhodnutí stěžovatelky včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil stěžovatelce k dalšímu řízení.

[3] Městský soud přisvědčil stěžovatelce, že žalobce pobýval na území ČR na základě výjezdního příkazu a fikce pobytu proto podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců nemohla nastat (rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2013, čj. 8 As 119/2012-32, č. 3009/2014 Sb. NSS). Dospěl však k závěru, že skutečnost, že žalobce neměl v době podání žádosti platné pobytové oprávnění či oprávnění na základě víza nad 90 dnů nemusela vést v daném případě k zastavení řízení, neboť se jednalo o žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Na tuto žádost je třeba pohlížet jinak než na běžnou žádost podle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 6/2012-29, projednání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebrání ani skutečnost, že cizinec podal žádost v době, kdy na území ČR pobýval nelegálně. Žalobce podal žádost v době platného výjezdního příkazu. Správní orgán I. stupně měl proto žádost projednat.

[4] Správní orgán I. stupně nezohlednil, že žalobce podal žádost podle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nikoliv podle § 42 odst. 1 téhož zákona. Předmět žádosti a podmínky, za kterých lze žádost podat, jsou však odlišné. Správní orgán I. stupně nesprávně v odůvodnění aplikoval § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, na základě kterého dospěl k závěru, že žalobce není oprávněn žádost podat a řízení proto zastavil. Tato vada měla dopad na správnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Současně rozhodnutí stěžovatelky je v části, ve které se zabývá tímto pochybením, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[5] Městský soud dále shledal důvodnou námitku, dle které se správní orgány měly zabývat dopadem jejich rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce. Tato povinnost vyplývá již z garance práva na soukromý a rodinný život zakotvené v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Stěžovatelka byla povinna, pokud tak neučinil správní orgán I. stupně, zabývat se tím, jaký dopad bude mít rozhodnutí na rodinný a soukromý život žalobce. Neučinila-li tak a pouze odkázala na skutečnost, že rozhodnutí o zastavení řízení má procesní charakter, a proto nebylo nutné zásah do rodinného a soukromého života zvažovat, zatížila své rozhodnutí vadou nezákonnosti.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[6] Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, podle jejího obsahu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem městského soudu, dle kterého byl správní orgán I. stupně povinen žádost projednat, přestože žalobce v době podání žádosti neměl platné pobytové oprávnění nebo oprávnění na základě víza nad 90 dnů, neboť se jednalo o žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 6/2012 nevyplývá, že by projednání žádosti nebránila ani skutečnost, že žadatel podal žádost v době, kdy na území ČR pobýval nelegálně. Ani se v tomto rozsudku nejednalo o obdobný skutkový stav jako v případě žalobce, neboť žádost byla věcně posouzena (oproti zastavení řízení v nyní projednávané věci). Nejvyšší správní soud se zabýval výkladem pojmu narušení veřejného pořádku, nikoliv tím, zda byl cizinec oprávněn k podání žádosti na území ČR. Pokud zákon

taxativně vyjmenovává druhy pobytových oprávnění, za kterých lze žádost podat, nelze za situace, kdy žadatel žádným z těchto pobytových oprávnění nedisponuje, považovat neprojednání jeho žádosti a zastavení řízení za nezákonný postup. Pokud by platila úvaha městského soudu, stal by se § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců obsoletním.

[8] K chybnému uvedení § 42 odst. 1 namísto § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců v rozhodnutí správního orgánu I. stupně stěžovatelka uvedla, že přestože předmět žádosti a podmínky, za kterých lze žádost podat, nejsou zcela totožné, je zřejmé, že je vždy posuzováno, zda cizinec disponuje vybraným typem pobytového oprávnění. Jelikož není sporu o tom, že žalobce v době podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny žádným pobytovým oprávněním nedisponoval a pobýval na území na základě výjezdního příkazu, nezpůsobuje toto pochybení nesprávnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[9] Stěžovatelka rovněž nesouhlasí se závěrem městského soudu, dle kterého měly správní orgány povinnost se zabývat dopadem svých rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce. Stěžovatelka postupovala v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, dle které v případě, že je řízení o žádosti zastaveno, nemůže být přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele posuzována (rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2015, čj. 6 Azs 226/2015-27, nebo ze dne 16. 8. 2016, čj. 1 Azs 108/2016-41).

[10] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že žádost měla být meritorně posouzena. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť stěžovatelka dostatečně neodůvodnila, jak nesouhlas se závěry městského soudu naplňuje některý z kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s., případně aby kasační stížnost zamítl pro nedůvodnost.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že je důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud úvodem nesouhlasí s tvrzením žalobce, dle kterého je namístě kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, neboť stěžovatelka dostatečně neodůvodnila, jak nesouhlas se závěry městského soudu naplňuje některý z kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s. Pro nepřijatelnost lze odmítnout kasační stížnost pouze ve věcech mezinárodní ochrany, jestliže kasační stížnost svým významem nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Žalobce měl proto zřejmě na mysli, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřípustnost podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti je však zřejmé, že stěžovatelka namítá nesouhlas se závěry městského soudu o tom, zda byl správní orgán I. stupně povinen projednat žádost, přestože žalobce nedisponoval pobytovým oprávněním na území ČR, zda v případě zastavení řízení podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců je třeba posuzovat dopad do soukromého a rodinného života žadatele a zda uvedení nesprávného ustanovení zákona o pobytu cizinců v rozhodnutí správního orgánu I. stupně způsobuje jeho nezákonnost. Námitky uvedené v kasační stížnosti lze proto podřadit pod kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1

písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost napadeného rozsudku z důvodu nesprávného posouzení právních otázek městským soudem.

[13] Nejvyšší správní soud se dále zabýval obecně vytýkanou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu, kterou stěžovatelka namítá citací § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku je nicméně Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Pouze je-li napadený rozsudek přezkoumatelný, může Nejvyšší správní soud přistoupit k věcnému hodnocením uplatněných námitek. Vzhledem k tomu, že námitka nepřezkoumatelnosti byla vznesena v obecné rovině, Nejvyšší správní soud na ni také v obecné rovině odpovídá. Z rozsudku je zřejmé, jakými úvahami se městský soud při posuzování věci řídil, odůvodnění rozsudku je srozumitelné a opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj patrné, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud proto rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným neshledal a přistoupil k posouzení kasačních námitek stěžovatelky.

[14] Stěžovatelka předně namítá nesouhlas se závěrem městského soudu, dle kterého byl správní orgán I. stupně povinen žádost projednat, přestože žalobce v době podání žádosti neměl platné pobytové oprávnění, neboť se jednalo o žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Nejvyšší správní soud shledal tuto námitku důvodnou.

[15] Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu následující skutečnosti rozhodné pro posouzení nyní projednávané věci. Žalobce podal dne 25. 4. 2012 žádost o vízum nad 90 dnů za účelem strpění, přičemž v době podání žádosti na území ČR pobýval na výjezdní příkaz s platností od 12. 4. 2012 do 30. 4. 2012. Řízení o žádosti o vízum nad 90 dnů bylo zastaveno, jelikož žalobce nebyl oprávněn k podání žádosti o trvalý pobyt podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Dne 26. 4. 2012 žalobce podal žádost o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny. Řízení o této žádosti bylo zastaveno podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobce v době podání žádosti nedisponoval pobytovým oprávněním podle § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců.

[16] Městský soud dospěl ke správnému závěru, že žalobce v době podání žádosti nepobýval na území ČR na základě tzv. fikce pobytu podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 8 As 119/2012, domněnka podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců se uplatní pouze tehdy, pokud je cizinec v okamžiku podání žádosti o vízum nad 90 dnů držitelem platného oprávnění k pobytu. Jelikož žalobce podal žádost v době, kdy na území ČR pobýval na základě výjezdního příkazu, domněnka podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců se neuplatní. Povaha výjezdního příkazu totiž brání tomu, aby cizinec na území dlouhodobě pobýval, a aby na základě tohoto titulu na území získal pobytové oprávnění (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 1. 2017, čj. 2 Azs 233/2016-34).

[17] Podle § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců platilo, že *v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem může cizinec žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podat na území ministerstvu.*

[18] Podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců dále platilo, že *usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.*

[19] Z citovaného § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců plyne, že cizinec mohl podat na území ČR žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny pouze za předpokladu, že na území ČR pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za jiným účelem nebo na vízum k pobytu nad 90 dnů. Žalobce žádost podal v době, kdy na území pobýval na výjezdní příkaz. Nedisponoval tedy žádným pobytovým oprávněním, které by ho k podání žádosti opravňovalo. Zároveň žalobci nesvědčila fikce pobytu podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců (viz bod [16] tohoto rozsudku). Jelikož nebyla naplněna podmínka pobytu na území na základě platného pobytového oprávnění, byl naplněn předpoklad pro zastavení řízení podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval otázkou, zda pouhá povaha žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny by odůvodňovala věcné projednání žádosti, přestože žalobce pobytovým oprávněním nedisponoval.

[20] Městský soud k tomuto závěru, jež je na první pohled v rozporu s textem § 42a odst. 6 a § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, dospěl na základě závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 6/2012.

[21] Oproti nyní projednávanému případu však byla ve věci vedené pod sp. zn. 7 As 6/2012 žádost cizince o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny věcně projednána. Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabýval otázkou, zda byly správní orgány povinny zkoumat zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince za situace, kdy důvodem pro věcné nevyhovění žádosti byla hrozba narušení veřejného pořádku. K tomu blíže Nejvyšší správní soud uvedl, že „*podle čl. 5 odst. 5 směrnice* [pozn. NSS: směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice o právu na sloučení rodiny“)] *při posuzování žádosti členské státy dbají na to, aby byl brán náležitý ohled na nejlepší zájmy nezletilých dětí. A nakonec podle čl. 17 směrnice členské státy berou náležitě v úvahu povahu a pevnost rodinných vztahů dotyčné osoby a dobu trvání jejího pobytu v členském státě, jakož i existenci rodinných, kulturních a sociálních vazeb se zemí původu v případě, že žádost zamítnou. Z uvedeného je již zjevné, že městský soud dospěl k nesprávnému závěru, že správní orgány nebyly povinny přihlížet k zásahu do práva na rodinný život stěžovatele a jeho rodinných příslušníků* […] *Akcentace práva na rodinný život a nejlepšího zájmu dítěte se také nutně projevuje v tom, že důvody veřejného pořádku, pro které lze zamítnout žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, musí být skutečně velmi závažné.*“

[22] Městský soud nesprávně a v rozporu s obsahem zmíněného rozsudku v nyní projednávané věci dovodil, že k projednání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebrání, že cizinec žádost podal v době, kdy na území ČR pobýval nelegálně. Tato otázka však nebyla v rozsudku sp. zn. 7 As 6/2012 vůbec řešena. Nejvyšší správní soud se toliko ve zmíněném rozsudku zabýval tím, zda neoprávněný pobyt cizince v roce 2005 (žádost byla podána v roce 2008) představoval

hrozbu závažného narušení veřejného pořádku pro účely zamítnutí žádosti. V žádném případě nevyslovil závěr, že by nedostatek pobytového oprávnění podle § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců nebyl důvodem pro zastavení řízení o žádosti cizince o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.

[23] Rovněž ze směrnice o právu na sloučení rodiny nevyplývá, že by byl správní orgán povinen žádost s ohledem na její charakter věcně přezkoumat, přestože žadatel nedisponuje pobytovým oprávněním na území dotčeného členského státu.

[24] Podle čl. 5 odst. 1 směrnice o právu na sloučení rodiny *členské státy určí, zda žádost o vstup a pobyt za účelem uplatňování práva na sloučení rodiny podá u příslušných orgánů dotyčného členského státu osoba usilující o sloučení rodiny, nebo rodinný příslušník nebo příslušníci.*

[25] Podle čl. 5 odst. 3 směrnice o právu na sloučení rodiny *žádost se podává a posuzuje, zatímco se rodinní příslušníci zdržují mimo území členského státu, ve kterém pobývá osoba usilující o sloučení rodiny. Odchylně od výše uvedeného může členský stát za vhodných okolností přijmout žádost podanou v okamžiku, kdy již rodinní příslušníci pobývají na jeho území.*

[26] Směrnice o právu na sloučení rodiny předpokládá, že žádost se zpravidla podává a posuzuje v době, kdy se cizinec, který žádá o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, zdržuje mimo území daného členského státu (srov. § 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Účelem tohoto pravidla je vyloučit vznik nežádoucí situace, kdy by žádající cizinec při podání a projednání žádosti pobýval na území členského státu neoprávněně, aniž by disponoval jakýmkoliv pobytovým titulem. Směrnice o právu na sloučení rodiny však ponechává na členských státech, aby vnitrostátní úpravou zakotvily výjimku z tohoto pravidla, a určily, za jakých podmínek může cizinec podat žádost, jestliže se již na území daného členského státu nachází. Tuzemský zákonodárce v § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců stanovil, že nezbytným předpokladem pro podání žádosti na území ČR je, že žadatel pobývá na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za jiným účelem nebo na vízum k pobytu nad 90 dnů. Bylo by proti smyslu a účelu zákona o pobytu cizinců, jakož i směrnice o právu na sloučení rodiny, jestliže by cizinec mohl podat na území ČR žádost podle § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, aniž by nebyl oprávněn na území ČR pobývat. Nic totiž nebrání cizinci, který nesplňuje podmínky podle § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, aby žádost podal podle § 42a odst. 5 téhož zákona na zastupitelském úřadu. Soud v tomto směru souhlasí i se stěžovatelkou, že v opačném případě by § 42a odst. 6 byl obsoletním, jelikož by cizinec mohl žádost podat na území ČR bez ohledu na to, zda je oprávněn na území pobývat či nikoliv. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že městský soud dospěl k nesprávnému právnímu závěru, jestliže uvedl, že správní orgán I. stupně měl žádost projednat, přestože žalobce neměl v době podání žádosti platné pobytové oprávnění a pobýval na území ČR na výjezdní příkaz. Správní orgán I. stupně řízení o žádosti žalobce správně zastavil podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť jak soud blíže rozvedl v bodě [19] tohoto rozsudku, žalobce neměl pobytové oprávnění podle § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců.

[27] Nejvyšší správní soud shledal důvodnou i námitku, dle které se stěžovatelka a správní orgán I. stupně neměly povinnost zabývat dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného život žalobce, jestliže bylo řízení o žádosti zastaveno podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

[28] Posouzení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života je až otázkou meritorního posouzení žádosti. V případě zastavení řízení nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2019, čj. 1 Azs 405/2018-67). Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti, tj. pokud jako v posuzovaném případě žadatel není oprávněn k podání žádosti pro chybějící pobytové oprávnění, nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit [viz § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců]. Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). S ohledem na to zde nelze spatřovat ani rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2018, čj. 4 Azs 246/2017-35). Správní orgán I. stupně proto nepochybil, jestliže neposoudil dopad rozhodnutí o zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobce, a stěžovatelka nezatížila své rozhodnutí vadou, jestliže postup správního orgánu I. stupně schválila.

[29] Nejvyšší správní soud přisvědčuje městskému soudu, že správní orgán I. stupně pochybil, jestliže v odůvodnění svého rozhodnutí namísto § 42a zákona o pobytu cizinců, který upravuje podmínky pro podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, nesprávně použil § 42 téhož zákona, jež upravuje podmínky pro podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Souhlasí nicméně se stěžovatelkou, že toto pochybení není důvodem pro zrušení rozhodnutí napadených správních rozhodnutí. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 28. 7. 2009, čj. 8 Afs 51/2007-87, č. 1926/2009 Sb. NSS, dospěl k závěru, že *„[p]oužití právního předpisu nebo jeho ustanovení, která na věc nedopadají, je důvodem zrušení přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu (rozsudku krajského soudu), mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách. Soud nezruší takové rozhodnutí, u něhož je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž.“* (zvýrazněno NSS).

[30] Podle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platilo, že *žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 6 měsíců a trvá-li stejný účel pobytu.*

[31] V nyní projednávané věci bylo řízení o žádosti žalobce zastaveno z důvodu, že žalobce nebyl k jejímu podání oprávněn, neboť nedisponoval platným pobytovým oprávněním na území ČR. Ustanovení § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, jež mělo být správně na případ žalobce použito, oproti § 42 odst. 1 téhož zákona navíc stanovilo, že žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny lze podat také tehdy, jestliže cizinec pobývá na území ČR na základě povolení k dlouhodobému

pobytu vydaného za jiným účelem. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v bodě [15] tohoto rozsudku, žalobce v době podání žádosti pobýval na území ČR na výjezdní příkaz. Je proto zřejmé, že i kdyby správní orgán I. stupně správně aplikoval § 42a zákona o pobytu cizinců, tak by to nic nezměnilo na skutečnosti, že stěžovatel v době podání žádosti žádným pobytovým oprávnění na území ČR nedisponoval. Jelikož by výsledek řízení byl i při užití § 42a zákona o pobytu cizinců týž a zároveň Nejvyšší správní soud neshledal jiné pochybení v postupu stěžovatelky a správního orgánu I. stupně, nezakládá toto dílčí pochybení vadu, pro kterou by bylo třeba rozhodnutí správního orgánu I. stupně rušit.

[32] Nejvyšší správní soud rovněž v této souvislosti nesouhlasí se závěrem městského soudu, dle kterého je rozhodnutí stěžovatelky v té části, ve které se zabývá použitím nesprávného ustanovení zákona o pobytu cizinců, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Jak totiž vyplývá z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, stěžovatelka se s použitím nesprávného ustanovení vypořádala. Konkrétně uvedla, že *„skutečnost, že správní orgán I. stupně neuvedl v odůvodnění usnesení výslovný odkaz na § 42a odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb. nezpůsobuje nesprávnost napadeného usnesení, neboť z obsahu odůvodnění je zřejmé, jakými úvahami se správní orgán I. stupně řídil při hodnocení podkladů a výkladu právních předpisů.“* Nejvyšší správní soud připouští, že odůvodnění stěžovatelky je v tomto bodě přezkoumatelné pouze hraničně. Lze z něj však seznat, že se stěžovatelka neobratně snažila říct to samé, co Nejvyšší správní soud v předchozím odstavci.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná a napadený rozsudek městského soudu dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je městský soud vázán právními závěry uvedenými v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V novém rozhodnutí o věci rozhodne městský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. února 2021

Petr Mikeš
předseda senátu